

інвестицій та торгівлю на організовані біржі. Проте, на нашу думку, даний податок є додатковим обмеженням для фінансування малого та середнього бізнесу, яке може лише погіршити конкурентоздатність української економіки та погіршити інвестиційний клімат країни в цілому. Тому податок на фінансові транзакції як такий, що оподатковує грошові потоки, пов'язані з інвестиціями та розвитком економіки, становить загрозу інвестиційному клімату України і може призвести до значних негативних наслідків при впровадженні на території ЄС.

Література

1. Anita Miller. A financial transaction tax — review of impact assessment. Report prepared for the International Regulatory Strategy Group // City of London Economic Development. — March 2012. — P. 1—15.
2. Anna Pomeranets. Financial Transaction Taxes: International experiences, Issues and Feasibility // Bank of Canada Review. — Autumn 2012. — P. 1—11.

Чунис М. В.

(ф-т міжнародної економіки і менеджменту, I курс)

ХАРАКТЕРНІ РИСИ РЕЛІГІЙНОГО КЛІМАТУ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день Україна знаходиться на етапі свого формування у всіх сферах її життя. І особливо варто відзначити культурну сферу та менталітет суспільства. Прямий вплив на розвиток цих двох базових, на мою думку, сфер життя має саме релігія. Вона виступає «творцем» суспільних цінностей, моральних норм, суспільної свідомості та культури суспільства загалом. Саме тому справедливо є відзначити визначальну роль релігії у формуванні українського суспільства сьогодні.

Церковно-релігійна ситуація в сучасній Україні значно відрізняється від тих, що склалися в інших постсоціалістичних державах Східної та Центральної Європи. На сьогоднішній день в Україні немає релігії, з якою ототожнювалося б українське суспільство, чи хоча б його переважна частина. Така ситуація склалася історично, адже протягом свого розвитку Україна перебувала під владою різних держав, що спиралась на різні релігії. Постійна зміна релігійного клімату в Україні зумовила інтенсивну диференціацію сакральної сфери на сучасному етапі.

Несприятлива економічна ситуація в державі та низький рівень життя населення також має свій вплив на формування релігійної ситуації в Україні. Втрачається довіра людей до влади, до різних соціальних інститутів, які є базовими в житті суспільства. Такий процес має як позитивні, так і негативні аспекти.

По-перше, економічне неблагополуччя може сприяти моральному розвитку людей, а може йому перешкоджати. В цьому випадку релігія може стати для людей поведирем, дороговказом, гарантією кращого життя. Саме тоді люди починають приділяти більше уваги своєму духовному росту та моральному вдосконаленню. Проте в сучасній Україні низький рівень життя здебільшого веде за собою моральну деградацію та знищення моральних цінностей суспільства, саме тому церква повинна відіграти важливу роль у «зціленні» нації, її відродженні.

По-друге, розчарування та втрата довіри робить людей психологічно слабкими та незахищеними. Саме в такому стані люди найчастіше піддаються негативному впливу та обману, вони стають легкою здобиччю для шахрайських угрупувань, що видають себе за релігійні установи. Постійний психологічний тиск та навіювання змушують людей чинити непродумані речі, «виривають» людей із суспільної реальності.

Простежується цікава тенденція підвищення рівня релігійності суспільства, яке, проте, не відповідає ступеню його залученості до Церкви, зокрема, до традиційних Церков. Соціологічні дослідження останнього десятиліття засвідчили, що (порівняно з попереднім періодом) чисельність віруючих в Україні істотно зросла. Церква постійно посідає чільні позиції в рейтингу суспільної довіри до соціальних інституцій. Водночас, показник рівня довіри до Церкви є значно нижчим від показника релігійності суспільства: за результатами соціологічних досліджень Центру Разумкова, віруючими ідентифікують себе 57,8 % громадян України, водночас, повну довіру до Церкви висловили лише 33,7 % опитаних.

Варто зазначити, що на даний час українське суспільство все більше звертається до своїх традицій та звичаїв, які в свою чергу тісно пов'язані із релігією. На цьому ґрунті релігійна розділеність між різними регіонами України підкреслюється з новою силою. Історично Україна вважається християнською державою. В сучасній Україні діють такі християнські церкви, як УАПЦ, УПЦ(МП), УПЦ(КП), УГКЦ, РКЦ.

Отже, зростаюча зацікавленість українців своїми традиціями приводить до усвідомлення того, що релігія має значний конфліктний потенціал. Це може негативно позначитись на єдності на-

ції, внутрішній цілісності та стабільності суспільства, адже для українців релігія — це не тільки система догм та моральних цінностей, це ще і сильне історичне минуле, це ідеологічні засади, це певні уявлення про подальший розвиток нашої держави. Тобто, в Україні релігійна неоднорідність має потенційно небезпечний характер, адже вона сприяє послабленню суспільства, дезінтегрує його.

В сучасних умовах «невизначеності» України в геополітичному напрямку все гостріше постає проблема політизації церкви. На сьогоднішній день українські соціологи фіксують абсолютно протилежні бачення людей щодо подальшого зовнішньополітичного розвитку нашої держави, і варто відзначити, що в цьому є значна частка впливу церковного історичного минулого. Протягом довгого часу в Україні одна церква сприймалась як «рідна», а інша як «ворожа». І посилюється на історичну пам'ять суспільства можна стверджувати, що на сьогоднішній день в нашому суспільстві існує певна упередженість у спілкуванні між людьми із різних церков та конфесій. Досить часто стереотипи щодо релігійної приналежності особистості стають на заваді нормальному спілкуванню та формуванню здорових братерських стосунків між українцями.

Таким чином, надто політизоване сприйняття церкви в Україні є однією із сил, що розривають, ділять та послаблюють суспільство.

Однією із ключових тем, які варто переглянути, говорячи про релігійні проблеми в певному суспільстві, є тема міжконфесійних відносин. Який характер вони мають в Україні?

На сучасному етапі розвитку нашої держави, коли основним напрямком розвитку суспільства є формування по-справжньому демократичних стосунків, віротерпимість закріплена Конституцією України. Проте тут важливо усвідомити, що головним показником віротерпимості в державі є все ж внутрішній настрій населення. Що стосується українців, то, як показують соціологічні дослідження [1], більша частина віруючого населення України відноситься до представників іншого віросповідання з повагою. Тобто міжконфесійних конфліктів на ґрунті особистих протиріч між представниками різних релігій практично зараз не спостерігається, або вони носять виключно політичне забарвлення. Ще однією характерною рисою є те, що в останні роки на території України простежується значна активізація неорелігійних утворень. З одного боку, це є показником інтеграції України до світової спільноти, але, з іншого боку, воно вказує на те, що традиційна церква в Україні поступово послаблює свої позиції та свій

вплив на суспільство. І, на мою думку, таке «розпорошення» людей по різних церковних течіях та організаціях послаблює єдність народу, робить його вразливим.

Отже, як показує практика, релігія є одним із базових інститутів соціального життя. Вона формує різні сфери суспільної діяльності та відіграє неocenенну роль у щоденному житті населення. Саме тому аналіз різноманітних проблем та протиріч, що виникають в суспільстві на релігійному ґрунті, має велике практичне значення.

Як показало моє дослідження, в Україні існують пов'язані з релігією проблеми. Вони носять політико-ідеологічний характер і в майбутньому можуть нести деструктивний вплив на наше суспільство. Проте, на мою думку, вчасне усвідомлення проблеми допоможе її вирішити та попередити її негативні наслідки. Вплинути на ситуацію в суспільстві може кожен з нас особисто.

Література

1. Офіційний сайт Центру Разумкова [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.razumkov.org.ua>.

2. Кудояр О.М. Специфічні питання релігійної ситуації в Україні: проблеми сьогодення / О.М. Кудояр [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://iai.donetsk.ua/_u/iai/dtp/CONF/11/articles/sec3/s3a3.html.

Шара О. В.

(кредитно-економічний ф-т, магістрант)

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ МЕТОДИКИ ОЦІНКИ ПОТЕНЦІЙНОГО ПОЗИЧАЛЬНИКА ПРИ POS-КРЕДИТУВАННІ

В посткризовий період банки України нарощували обсяги кредитування. В зв'язку з наявністю значного обсягу проблемної заборгованості в кредитних портфелях, більшість вітчизняних банків почали зменшувати частку довгострокових кредитів через їх ризикованість та надали перевагу короткостроковому кредитуванню. Частка кредитів строком до 1 року станом на 01.01.2013 досягла свого максимального значення за період 2005—2012 рр. і склала 42,23 % [1]. Дані зміни були спричинені зростанням популярності POS-кредитів (кредитів, що оформлюються в місцях продажу споживчих товарів) серед населення. Високий попит на даний вид кредиту виник через його доступність, низькі вимоги